

दानियलको पुस्तक - एक सय उन्नासी नम्बर

मध्यरातको पुकार र रोमको भविष्यसूचक भूमिका: दानियलको पुस्तकमा अन्तिम दिनहरूको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2024-04-09

अब हामी पवित्र भूमिमा छौं, दानियलको पुस्तकको सन्दर्भमा, किनकि हामी ती पदहरूमा आइपुगेका छौं जसले एक लाख चवालीस हजारका लागि मध्यरात्रिको पुकारलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यी पदहरूले उचालिएका ध्वजावाहकहरूको छाप लगाइने कार्यलाई पनि चिन्हित गर्छन्। यी नै ती पदहरू हुन् जुन दानियलको पुस्तकबाट अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित अंश हुन्, जो अनछाप गरिएका छन्, र जसले दानियलद्वारा व्यक्त येशू ख्रीष्टको प्रकाशलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जो “समय नजिक आएको छ” भन्ने अवस्थामा, सोही पदमा अनुग्रहको समय बन्द हुनुअघि नै, अनछाप गरिन्छ।

अध्याय एघारको पद चौधमा प्रतिनिधित्व गरिएका दर्शन स्थापित गर्ने रोम नै हो, र यसकारण हामीले पद एघारदेखि पन्ध्रसम्मको मार्गक्रमण गर्दा रोमलाई सावधानीपूर्वक नजिकबाट हेर्नु महत्त्वपूर्ण छ; किनकि जहाँ “दर्शन हुँदैन, त्यहाँ प्रजा नष्ट हुन्छ,” र यदि तिमीहरूले यशैया अध्याय सात, पद आठ र नौलाई विश्वास गर्दैनौ भने, “निश्चय नै तिमीहरू स्थापित हुनेछैनौ।”

उरियाह स्मिथले आफ्नो पुस्तक, Daniel and the Revelation, मा कम्तीमा चार पटक एउटा भविष्यवाणीसम्बन्धी नियमको उल्लेख गरेका छन्। त्यस नियमले यो पहिचान गराउँछ कि कुनै भविष्यवाणीगत शक्तिलाई भविष्यवाणीमा तबसम्म चिनाइँदैन, जबसम्म त्यो परमेश्वरका जनहरूसित “सम्बद्ध” हुँदैन। उनले पहिलो पटक यसको चर्चा भविष्यवाणीगत साक्ष्यमा बेबिलोनको प्रवेशसँगको सम्बन्धमा गरेका छन्।

“व्याख्याको एक स्पष्ट नियम यो हो कि जब राष्ट्रहरू परमेश्वरका जनतासँग यति हृदयसम्म सम्बन्धित हुन्छन् कि पवित्र इतिहासका अभिलेखहरूलाई पूर्ण बनाउन तिनीहरूको उल्लेख आवश्यक हुन्छ, तब हामी भविष्यवाणीमा तिनीहरूको उल्लेख हुने अपेक्षा गर्न सक्छौं।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

कम्तीमा अन्य तीन अवसरमा, स्मिथले यस नियमलाई सम्बोधन गर्छन्, र ती तीनैमा उनी यहूदीहरूको “सन्धि” तर्फ संकेत गर्छन्; तर एउटा सन्दर्भमा उनले उक्त सन्धिको परिपूर्ति ई.पू. १६२ मा भएको भनी पहिचान गर्छन्, जबकि अन्य दुई सन्दर्भ आधुनिक इतिहासकारहरूसँग सहमत छन्, जसले यहूदीहरू र रोमबीचको “सन्धि” को परिपूर्ति ई.पू. १६१ मा भएको भनी पहिचान गर्छन्।

“पाठकलाई यो सम्झाइरहनु आवश्यक छैन कि सांसारिक सरकारहरू भविष्यवाणीमा तबसम्म प्रवेश गराइँदैनन् जबसम्म तिनीहरू कुनै न कुनै प्रकारले परमेश्वरका जनहरूसँग सम्बन्धित हुँदैनन्। रोम ई.पू. १६१ मा भएको प्रसिद्ध यहूदी सन्धिद्वारा त्यस समयका परमेश्वरका जन, यहूदीहरूसँग सम्बन्धित भयो। 1 Maccabees 8; Josephus’s Antiquities, book 12, chapter 10, section 6; Prideaux, Vol. II, page 166. तर यसभन्दा सात वर्ष पहिले, अर्थात् ई.पू. १६८ मा, रोमले म्यासिडोनियालाई विजय गरेको थियो र त्यस देशलाई आफ्नो साम्राज्यको एक भाग बनाएको थियो। त्यसकारण रोमलाई भविष्यवाणीमा ठीक त्यही समयमा प्रवेश गराइएको छ, जब त्यो बाख्राको विजित म्यासिडोनियाली सीडबाट अन्य दिशातर्फ नयाँ विजयहरूका लागि अघि बढिरहेको थियो। यसरी यो अगमवक्तालाई प्रकट भयो, अथवा यस भविष्यवाणीमा यसलाई बाख्राका सीडहरूमध्ये एउटाबाट निस्केर आएको भनी यथोचित रूपमा वर्णन गर्न सकिन्छ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

तर स्मिथले यो पनि बताउँछन् कि त्यो १६२ ईसा पूर्व थियो।

“उही शक्ति पवित्र देशमा पनि उभिनु थियो, र त्यसलाई नष्ट गर्नु थियो। ई.पू. १६२ मा रोम परमेश्वरका जन, यहूदीहरूसँग सन्धिद्वारा सम्बन्धित भयो, जुन मितिदेखि यसले भविष्यवाणीसम्बन्धी कालक्रममा प्रमुख स्थान ओगट्दछ। तथापि, यसले यहूदियामाथि अधिकार वास्तविक विजयद्वारा ई.पू. ६३ सम्म प्राप्त गरेन; र त्यसपछि निम्न प्रकारले।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

र त्यसपछि तेस्रो पटक उसले त्यस घटनाको सन्दर्भ दिँदा, उसले फेरि १६१ ईसापूर्व भन्छ।

“सत्तरी हप्ताहरूको अन्त्यसम्म साम्राज्यका लौकिक घटनाहरू हुँदै हामीलाई तलसम्म ल्याइसकेपछि, अगमवक्ताले पद 23 मा हामीलाई पुनः त्यस समयतर्फ फर्काउँछन् जब रोमीहरू यहूदी सन्धिद्वारा, ई.पू. 161 मा, परमेश्वरका प्रजासित प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित भए; त्यस बिन्दुदेखि हामीलाई फेरि घटनाहरूको प्रत्यक्ष रेखामा मण्डलीको अन्तिम विजय तथा परमेश्वरको अनन्त राज्यको स्थापना सम्म तल ल्याइन्छ। यहूदीहरू सिरियाली राजाहरूबाट अत्यन्तै पीडित भएकाले, रोमीहरूको सहायता याचना गर्न र तिनीहरूसित ‘मैत्री र महासन्धिको एक करारमा’ आफूहरूलाई आबद्ध गर्न, तिनीहरूले रोममा एक दूतमण्डल पठाए। 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus’s Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. रोमीहरूले यहूदीहरूको निवेदन सुने, र तिनीहरूलाई यी शब्दहरूमा रचित एक आज्ञापत्र प्रदान गरे:—”

“‘यहूदी जातिसँग सहायता र मैत्रीको सन्धिसम्बन्धी सेनेटको आदेश। रोमीहरूको अधीनमा रहेका कसैलाई पनि यहूदी जातिविरुद्ध युद्ध गर्न, वा अन्न, जहाज, अथवा धन पठाई त्यसो गर्नेहरूलाई सहायता गर्न वैधानिक हुनेछैन; र यदि यहूदीहरूउपर कुनै आक्रमण गरियो भने, रोमीहरूले आफ्नो सामर्थ्यअनुसार तिनीहरूलाई सहायता गर्नेछन्; र फेरि, यदि रोमीहरूउपर कुनै आक्रमण गरियो भने, यहूदीहरूले तिनीहरूलाई सहायता गर्नेछन्। अनि यदि यहूदीहरूले यस सहायता-सन्धिमा केही थप्न वा यसबाट केही हटाउन चाहन्छन् भने, त्यो रोमीहरूको साझा सहमतिद्वारा गरिनेछ। अनि यसरी जे-जति थप गरिनेछ, त्यो बाध्यकारी हुनेछ।’ ‘यो आदेश,’ जोसेफस भन्छन्, ‘यूहन्नाको छोरा यूपोलेमसले, र एलियाजरको छोरा यासोनले लेखेका थिए, जब यहूदा जातिका महायाजक थिए, र उनका भाइ शिमोन सेनाका प्रधान सेनापति थिए। अनि यही नै रोमीहरूले यहूदीहरूसित गरेको पहिलो सन्धि थियो, र यसै प्रकारले यसको व्यवस्था गरिएको थियो।”’ उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 271.

१६२ ईसा पूर्वलाई स्मिथले किन उद्धृत गरे भन्ने कुरा व्याख्या गर्नु मेरो भार होइन; मेरो अनुमानमा त्यो केवल मुद्रणत्रुटि थियो भन्नेबाहेक। मेरो अभिप्राय उसले “व्याख्याको एक प्रकट नियम, जसअनुसार हामी भविष्यवाणीमा राष्ट्रहरूलाई त्यतिबेला उल्लेख गरिएको पाउन अपेक्षा गर्न सक्छौं जब तिनीहरू परमेश्वरका जनहरूसित यति हदसम्म सम्बन्धित हुन्छन् कि पवित्र इतिहासका अभिलेखहरूलाई पूर्ण बनाउन तिनीहरूको उल्लेख आवश्यक हुन्छ” भनी पहिचान गरेको कुरामा उसले दिएको जोडलाई सन्दर्भित गर्नु हो। जब स्मिथले त्यस नियममा जोड दिन्छ, तब उसले १६१ ईसा पूर्वमा तेइसौं पदको “सन्धि” मा रोम परमेश्वरका जनहरूसित सम्बन्धित भयो भनी पहिचान गर्छ; तर स्मिथले भविष्यवाणीको वृत्तान्तमा रोम पहिलोपटक २०० ईसा पूर्वमै प्रस्तुत गरिएको छ भनी पनि पहिचान गर्छ, जुन १६१ ईसा पूर्वभन्दा उनन्चालीस वर्ष अगाडिको कुरा हो।

“अब एउटा नयाँ शक्ति प्रस्तुत गरिन्छ,—‘तिम्रा जनताका लुटाराहरू;’ बिशप न्युटन भन्नुहुन्छ, शाब्दिक रूपमा, ‘तिम्रा जनताका भङ्गकर्ताहरू।’ टाइबरका किनाराहरूमा टाढा, एउटा राज्यले महत्वाकाङ्क्षी योजनाहरू र गूढ अभिप्रायहरूद्वारा आफूलाई पोषित गरिरहेको थियो। आरम्भमा सानो र दुर्बल भए पनि, यो शक्ति र सामर्थ्यमा अद्भुत तीव्रतासाथ बढ्दै गयो, यहाँ र त्यहाँ सावधानीपूर्वक आफ्नो पहुँच फैलाउँदै आफ्नो पराक्रम आजमाउन र आफ्नो युद्धशील भुजाको बल परीक्षण गर्न थाल्यो, यहाँसम्म कि आफ्नो शक्तिप्रति सचेत भएपछि यसले पृथ्वीका राष्ट्रहरूमाझ साहसपूर्वक आफ्नो शिर उठायो, र अजेय हातले तिनका कार्यभारको पतवार आफ्नो वशमा लियो। त्यसबेलादेखि रोमको नाम इतिहासको पृष्ठमा अंकित रहन्छ, दीर्घ युगहरूसम्म संसारका कार्यकलापहरूलाई नियन्त्रण गर्न र समयको अन्त्यसम्म पनि राष्ट्रहरूमाझ प्रबल प्रभाव पार्न नियत गरिएको।”

“रोमले बोल्यो; अनि सिरिया र म्यासेडोनियाले चाँडै आफ्नो स्वप्नको रूपमाथि परिवर्तन आउँदै गरेको पाए। रोमीहरूले मिश्रका युवा राजाको पक्षमा हस्तक्षेप गरे, यस अठोटका साथ कि एन्टिओकस र फिलिपले रचेको विनाशबाट उसको रक्षा गरिनुपर्छ। यो ई.पू. २०० को कुरा थियो, र सिरिया तथा मिश्रका मामिलाहरूमा रोमीहरूको प्रारम्भिक महत्त्वपूर्ण हस्तक्षेपहरूमध्ये यो एक थियो।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

रोमलाई पहिलो पटक भविष्यवाणीको कथनमा ईसा पूर्व २०० वर्षमा प्रस्तुत गरिएको छ, र पद चौधमा भएको त्यो प्रस्तुति दानियलको समग्र पुस्तकमा रोमसम्बन्धी सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण सन्दर्भ हो, किनकि त्यही पदले रोमलाई त्यस दर्शनलाई स्थापित गर्ने प्रतीकको रूपमा परिभाषित गर्दछ। स्मिथले भविष्यवाणीको त्यस्तो नियमलाई जोड दिनु, त्यसपछि ईसा पूर्व १६१ वर्षलाई उद्धृत गर्नु, र साथसाथै ईसा पूर्व २०० वर्षलाई रोमको शक्तिलाई “प्रस्तुत” गरिएको बिन्दुका रूपमा पहिचान गर्नु—यो किन भयो भन्ने समस्या समाधान गर्ने मेरो अभिप्राय छैन। यदि मैले समाधान गर्नुपर्ने कुनै प्रश्न छ भने, त्यो स्मिथद्वारा परिभाषित गरिएको नियम मान्य छ वा छैन भन्ने नै हुनेछ। यदि त्यो मान्य छ भने, म तर्क गर्नेछु कि पद चौधको यहूदीहरूसँग ईसा पूर्व १६१ वर्षको सन्धिभन्दा अघि घटेको कुनै सम्बन्ध अवश्य हुनुपर्छ।

म बुझ्दछु कि तेहदेखि पन्ध्र पदसम्मको इतिहासले अन्तिम दिनहरूमा पोपवादी रोमले आफैलाई भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासमा हस्तक्षेप गराउने एउटा इतिहासलाई पहिचान गरिरहेको छ, र उनले त्यसो संयुक्त राज्यसँग सम्बन्धित भएर गछिन्, जो त्यस इतिहासमा परमेश्वरका जन हुन्। किनकि येशूले सधैं अन्त्यलाई आरम्भद्वारा दृष्टान्त दिनुहुन्छ, त्यसैले ईसापूर्व २०० वर्ष—जब मूर्तिपूजक रोम इतिहासमा आयो—त्यस इतिहासमा परमेश्वरका जनहरूसँग कुनै सम्बन्ध अवश्य भएको हुनुपर्छ। त्यसकारण, ईसापूर्व २०० वर्षमा रोम र यहूदीहरूबीच कुनै प्रत्यक्ष सम्बन्ध स्मिथले नपाए तापनि, म स्मिथको नियमसँग सहमत छु।

एघारौँ र बाह्रौँ पदहरूले ईसापूर्व २१७ मा भएको राफियाको युद्धको विजय र त्यसपछिको अवस्थालाई चिन्हित गर्छन्। यो युद्ध “द ग्रेट” भनिने एन्टिओकस तृतीय म्याग्नसको नेतृत्वमा रहेको सेल्युसिड साम्राज्य र राजा प्टोलमी चतुर्थ फिलोपाटरको नेतृत्वमा रहेको मिस्रको प्टोलमिक राज्यबीच भएको थियो। यो युद्ध कोइले-सिरिया (दक्षिणी सिरिया) र दक्षिणी पलिशतीनमाथिको नियन्त्रणका लागि भएको संघर्षको क्रममा भएको थियो, जो प्टोलमिक र सेल्युसिड राज्यहरूबीच विवादित भूभागहरू थिए। राफियामा प्टोलमी चतुर्थ फिलोपाटरले प्राप्त गरेको विजयले उसलाई केही समयसम्म कोइले-सिरिया र दक्षिणी पलिशतीनमाथि आफ्नो नियन्त्रण कायम राख्न सक्षम बनायो।

पानियमको युद्ध, जुन सत्र वर्षपछि ई.पू. २०० मा भयो, र जसलाई माउन्ट पानियमको युद्ध वा पनियासको युद्ध भनेर पनि चिनिन्छ, राजा एन्टिओकस तृतीयको नेतृत्वमा रहेको सेल्युसिड साम्राज्य र राजा प्टोलमी पञ्चमको नेतृत्वमा रहेको मिश्रको प्टोलमीय राज्यबीच भएको थियो।

एकतीस वर्षपछि, ई.पू. १६७ मा, यहूदी धार्मिक अभ्यासहरूलाई दमन गर्न र हेलेनिस्टिक संस्कृतिलाई थोपर्न सेल्युसिड साम्राज्यले गरेको प्रयासविरुद्धको यहूदी विद्रोह, अर्थात् मक्काबी विद्रोह, यहूदियाको क्षेत्रमा अवस्थित मोदीन नामक सानो सहरमा आरम्भ भयो, जुन आजको आधुनिक इजरायलमा पर्दछ।

उल्लेखित घटना कुख्यात युनानी सेल्युसिड शासक, एन्टिओकस चतुर्थ एपिफानेससँग सम्बन्धित थियो, जसले यहूदी जनसमुदायमाथि कठोर हेलेनवादी प्रथाहरू लादेको थियो; यसमा यहूदी धार्मिक आचार-पालनमाथिको निषेध तथा यरूशलेमको मन्दिरको अपवित्रीकरण पनि समावेश थियो। आफ्ना आदेशहरू कार्यान्वयन गराउनको निम्ति, एन्टिओकसले विभिन्न सहर र गाउँहरूमा आफ्ना प्रतिनिधिहरू पठायो, ताकि त्यहाँका यहूदी बासिन्दाहरूलाई उसका आज्ञाहरू पालना गर्न बाध्य पारियोस्।

मोदेइनमा, सेल्युसिड अधिकारीहरूमध्ये एक जना राजाको आज्ञा कार्यान्वयन गर्न त्यहाँ आइपुगे, जसले यहूदी बासिन्दाहरूलाई मूर्तिपूजक अनुष्ठानहरूमा सहभागी हुन र ग्रीक देवताहरूलाई बलि चढाउन आदेश दिए। मत्तथियास नामक एक वृद्ध यहूदी पूजाहारीले उक्त आदेश मात्र अस्वीकार गरे र बलि चढाउन अगाडि सरेका एक यहूदी तथा

सेल्युसिड अधिकारी दुवैलाई मारिदिए। मत्तथियास र उनको परिवारद्वारा गरिएको यस अवज्ञाको कार्यले सेल्युसिड शासनविरुद्ध मक्काबी विद्रोहको आरम्भ चिन्हित गर्‍यो।

मत्तथियास र उनका पाँच जना छोराहरू, जसमा यहूदा मक्काबी पनि समावेश थिए, पहाडतिर भागे र सेल्युसिड सेनाहरूको विरुद्ध छापामार युद्ध प्रारम्भ गरे। अन्ततः त्यस विद्रोहले शक्ति र समर्थन दुवैमा वृद्धि पायो, जसले सेल्युसिडहरूका विरुद्ध सैन्य विजयहरूको एक शृंखलातर्फ डोर्‍यो।

ईसा पूर्व १६७ मा मोदीनमा भएका घटनाहरू यहूदी इतिहासको एक निर्णायक क्षण थिए, जसले मक्काबी विद्रोहको आरम्भ तथा विदेशी शासनको विरुद्ध धार्मिक स्वतन्त्रता र स्वाधीनताका लागि संघर्षको संकेत गर्‍यो। यरूशलेमस्थित दोस्रो मन्दिरको पुनःसमर्पण, जसले हनुक्काको समयमा मनाइने ऐतिहासिक घटनालाई चिन्हित गर्छ, पद तेइसको “संघ” भन्दा तीन वर्ष अगाडि, ईसा पूर्व १६४ मा सम्पन्न भयो।

यरूशलेम र मन्दिर पुनः प्राप्त गरेपछि, मक्काबीहरूले मन्दिरलाई अन्यजातीय अपवित्रताहरूबाट शुद्ध पारी त्यसलाई यसको यथोचित धार्मिक प्रयोगमा पुनर्स्थापित गरे। परम्पराअनुसार, उनीहरूले अभिषिक्त तेलको एउटा मात्र सानो पात्र फेला पारे, जो मेनोराहलाई केवल एक दिनसम्म बालिराख्न पर्याप्त थियो। वास्तवमा, त्यस घटनाको कुनै समकालीन ऐतिहासिक साक्षी अस्तित्वमा छैन, र छैटौँ शताब्दीसम्म आइपुग्दा मात्र यो यहूदी दन्त्यकथा साहित्यमा पाइन्छ। सिस्टर ह्याडटले धर्मत्यागी यहूदी मण्डलीको तुलना क्याथोलिक मण्डलीसँग गर्छिन्, विशेषगरी यस कुरामा जोड दिँदै कि दुवै मण्डलीहरूले धर्मलाई मानव प्रथाहरू र परम्पराहरूमा आधारित गर्छन्। जसरी पोपीय मण्डलीको इतिहासभित्रका धेरै विविध गठिएका चमत्कारहरूका सन्दर्भमा हुन्छ, त्यसरी नै एक दिनका लागि पर्याप्त तेल आठ दिनसम्म टिकेको भन्ने दन्त्यकथाको पनि कुनै ऐतिहासिक साक्षी छैन।

दानियल अध्याय एघारको दशौँ पदले चालीसौँ पदका तीन युद्धहरूमध्ये पहिलो युद्धलाई पहिचान गर्दछ, जसलाई मैले यसअघि शीतयुद्धका तीन युद्धहरू, साथै तीन प्रतिनिधि युद्धहरूका रूपमा पहिचान गरेको छु। एक बहिनीले युकेनी युद्धलाई—यी तीन युद्धहरूमध्ये दोस्रो युद्धलाई—शीतयुद्ध भन्नु सम्बन्धमा मेरो परिभाषामाथि प्रश्न उठाइन्, किनकि उहाँले ठीकै ओल्याउनुभएझैं त्यहाँ मृत्यु र विनाश प्रशस्त मात्रामा भएको छ। मैले अघिल्ला लेखहरूमा “शीतयुद्ध” का तीन युद्धहरू भनेर परिभाषित गरेको कुरा, यी तीन युद्धहरू र प्रकाश १३ को पृथ्वीका पशुको इतिहासको अवधिमा हुने तीन विश्वयुद्धहरूबीच भेद देखाउनका लागि त्यसरी परिभाषित गरिएको थियो। यी तीन युद्धहरू प्रतिनिधि युद्धहरू हुन्, र तिनलाई त्यसरी नै पनि परिभाषित गरिएको छ।

यसपछि यी लेखहरूमा, तातो युद्धलाई शीतयुद्ध भनेर पहिचान गर्ने असंगतिलाई हटाउन, म ती तीन युद्धहरूलाई “चालीसौँ पदका तीन युद्ध” वा प्रतिनिधि युद्धहरू भनेर चिनाउने अभिप्राय राख्छु। मेरो परिभाषाअनुसार, चालीसौँ पदका ती तीन युद्धहरूमा १७९८ को युद्ध समावेश हुँदैन, यद्यपि त्यो चालीसौँ पदको भाग हो; बरु तिनले केवल १९८९ मा समयको अन्त्यदेखि लिएर एकचालीसौँ पदको आइतबारको व्यवस्थासम्मका तीन युद्धहरूलाई मात्र समेट्छन्। ती तीन युद्धहरूलाई प्रतिनिधि युद्धहरूका रूपमा पहिचान गर्नु अझ उपयुक्त हुन्छ, जो उत्तरका राजाको र दक्षिणका राजाको बीचको युद्धको सन्दर्भभित्र सम्पन्न हुन्छन्, र चालीसौँ पदको इतिहासमा तिनले क्याथोलिकवाद (उत्तरका राजा) र साम्यवाद (दक्षिणका राजा) बीचको युद्धलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

तीन युद्धहरूमध्ये पहिलोले १९८९ मा साम्यवादमाथि क्याथोलिकवादको विजयलाई चिनाउँछ, जब पापासत्ता आफ्नो प्रतिनिधि सेनासँग, अर्थात् संयुक्त राज्य अमेरिकाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको शक्तिसँग, १९८९ मा सोभियत सङ्घलाई बहाइदियो, यद्यपि रूस, अर्थात् टाउको (वा “गढ़”), उभिएको नै रह्यो। हालको युकेनी युद्ध फेरि एकपटक क्याथोलिकवाद र साम्यवादबीचको युद्ध हो, जसमा पापासत्ताले रूसविरुद्ध आफ्नो प्रतिनिधिका रूपमा युकेनी सरकारलाई प्रयोग गरिरहेको छ, साथै पापासत्ताको अघिल्लो प्रतिनिधि शक्ति संयुक्त राज्य अमेरिका, र यससँगै बाँकी वैश्विकतावादी पश्चिमी संसारको समर्थन पनि रहेको छ। त्यो युद्ध पदहरू एघार र बाह्रमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र यसले साम्यवाद (रूस) क्याथोलिकवादमाथि विजयी हुनेछ भन्ने कुरा चिनाउँछ।

तीन प्रतिनिधि युद्धहरूमध्ये तेस्रो युद्ध पद पन्ध्रमा पानियमको युद्धको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। त्यो युद्ध टोलमीय राज्य (दक्षिणको राजा) र सेल्यूसिड राज्य (उत्तरको राजा) बीच भएको थियो। त्यस युद्धमा क्याथोलिकवादको प्रतिनिधि सेना फेरि एकपटक संयुक्त राज्य अमेरिका नै हो।

सन् १९८९ को पहिलो युद्धमा, संयुक्त राज्य अमेरिकाको रिपब्लिकन सीडको प्रतिनिधि सेनालाई पोपतन्त्रद्वारा सोभियत सङ्घको राजनीतिक संरचना ध्वस्त पार्न प्रयोग गरियो, तर त्यसको शिर (रूस) भने अक्षुण्णै छोडियो। दोस्रो युद्धमा, जो युक्रेनी युद्ध हो, नाजीहरूको प्रतिनिधि सेना रूसद्वारा पराजित हुन्छ। तेस्रो युद्धमा संयुक्त राज्य अमेरिका, अर्थात् पोपतन्त्रको प्रतिनिधि सेना, फेरि दक्षिणका राजालाई पराजित गर्छ।

तीन युद्धहरूले “सत्य” को हस्ताक्षर बोकेका छन्, जसमा पहिलो र अन्तिम युद्ध संयुक्त राज्य अमेरिकाको विजयी प्रतिनिधि सेनाद्वारा सञ्चालन गरिएका छन्। पहिलो युद्धमा दक्षिणका राजाको शिर अक्षुण्ण छोडियो, र तेस्रो युद्धमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रतिनिधि सेना दक्षिणका राजाको शिर बन्छ। दोस्रो प्रतिनिधि सेना दोस्रो विश्वयुद्धमा पोपसत्ताको प्रतिनिधि सेना पनि थियो। दुवै अवस्थामा नाजीवादको प्रतिनिधि सेना पराजित भएको थियो र हुनेछ। पद सोह्र अघि, जब त्रिगुणात्मक एकता सम्पन्न हुन्छ, पोपसत्ताले आफ्ना सबै शत्रुहरूलाई पूर्णतः वशमा पार्छ।

“टोलमी [पुटिन] सँग आफ्नो विजयको उचित उपयोग गर्न आवश्यक विवेक थिएन। यदि उसले आफ्नो सफलतालाई अघि बढाएको भए, सम्भवतः ऊ अन्तियोकसको सारा राज्यको स्वामी बनेको हुनेथियो; तर केवल केही धम्की र केही त्रास मात्र देखाएर सन्तुष्ट भई, उसले शान्ति गन्यो, ताकि आफूलाई आफ्ना पशुतुल्य वासनाहरूको निरन्तर र अनियन्त्रित भोगविलासमा समर्पित गर्न सकोस्। यसरी आफ्ना शत्रुहरूलाई पराजित गरेपछि, ऊ आफ्नै दुर्व्यसनहरूद्वारा पराजित भयो, र आफूले स्थापित गर्न सक्ने महान् नामलाई बिर्सेर, उसले आफ्नो समय भोजभतेर र व्यभिचारमा बितायो।”

“उसको सफलता पाएपछि उसको हृदय घमण्डले उचालियो, तर त्यसद्वारा ऊ सुदृढ हुनबाट धेरै टाढा रह्यो; किनकि त्यसको उसले गरेको अपयशपूर्ण प्रयोगले उसका आफ्नै प्रजालाई उसको विरुद्ध विद्रोह गर्न लगायो।”
उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 254.

पुटिनको विजयले उसको अन्त्यलाई संकेत गर्दछ भन्ने दोस्रो साक्षी यहूदाको दक्षिणी राज्यका राजा उज्जियाहसँग सम्बन्धित छ, जसको हृदय पनि उसका सैनिक विजयहरूका कारण उचालिएको थियो, र त्यसपछि, पटोल्मीको जस्तै, पवित्रस्थानमा पुजारीहरूको काम गर्न खोज्यो, र कुष्ठरोगले प्रहार गरियो तथा तत्कालै सत्ताबाट हटाइयो। युक्रेनी युद्धमा पुटिनको विजयले उसको दक्षिणका राजाको रूपमा (नास्तिकताको राजा) अन्त्यको आरम्भलाई संकेत गर्दछ। उसको अन्त्यलाई पद चालीसको भविष्यसूचक दक्षिणका राजाको (फ्रान्स) आरम्भसँग पूर्वछायाङ्कित गरिएको थियो, जसले नेतृत्वलाई उखेलेर फ्याँक्ने एउटा क्रान्तिलाई चिन्हित गर्‍यो, जस्तै पटोल्मीको सन्दर्भमा भयो। पुटिनको अन्त्य सोभियत संघको अन्त्यद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जहाँ नेता (गोर्बाचेभ) ले सोभियत संघलाई विघटन गरे, र तुरुन्तै संयुक्त राष्ट्रसंघमा जागिर लिए, जुन अन्तिम-दिनको वैश्विकतावादी नास्तिकताको प्रतीक, दक्षिणका राजा हो। युक्रेनमा पुटिनको विजयपछि, ऊ वाटरलूमा नेपोलियनद्वारा पनि पूर्वछायाङ्कित गरिएको छ, र त्यसपछिको निर्वासनद्वारा; अनि राजा उज्जियाह, उसको कुष्ठरोगसहित, र त्यसपछिको निर्वासनद्वारा; साथै पटोल्मीको मद्यप अन्त्य र सन् १९८९ मा सोभियत संघको अन्त्यद्वारा पनि।

पानियमको युद्ध ईसा पूर्व २०० मा भयो, र त्यही वर्ष रोमले इतिहासमा खुला रूपमा हस्तक्षेप गर्‍यो। तिनीहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी आख्यानमा प्रवेश पद सोह्रमा प्रतिनिर्दिष्ट यरूशलेमको विजयभन्दा अघि पर्छ, जसको परिपूर्ति ईसा पूर्व ६३ मा भयो, जब उसले आफूलाई मिश्रमा रहेको बाल-राजाको रक्षक हो भनेर घोषणा गरेको थियो। पद चालीसको तेस्रो युद्धमा, जसमा उत्तर र दक्षिणका राजाहरू संलग्न छन्, पापतन्त्रले फेरि इतिहासमा आफूलाई प्रविष्ट गराउनेछ, रूसको संरक्षक भएको बहाना गर्दै। ठीक त्यही समयमा प्रतिरूपमा सेल्युकसले पानियमको युद्धमा टोलमीलाई पराजित गर्‍यो, यसरी यो पहिचान गराउँदै कि पद चालीसका पहिलो र अन्तिम युद्धहरूमा पापतन्त्रको प्रतिनिधि सेना संयुक्त राज्यले “मिश्र” (दक्षिणको राजा) लाई पराजित गर्दछ।

ईसा पूर्व २०० वर्षमा, प्रतीकात्मक रूपमा हामी पोपसत्तालाई पाउँछौं, किनकि टायरकी वेश्या पद सोह्रको आइतबारको व्यवस्थामा हुने त्रिविध सङ्घभन्दा अगावै आफ्ना व्यभिचारका गीतहरू गाउन थाल्छे। त्यही समयमा संयुक्त राज्य अमेरिकाले संयुक्त राष्ट्रसंघमाथि प्रभुत्व जमाउँछ, यसरी दश राजाहरूका मध्ये प्रमुख राजाको रूपमा आफ्नो स्थान सुरक्षित गर्दछ। आइतबारको व्यवस्थामा सम्पन्न हुने त्रिविध सङ्घका सबै गतिशील पक्षहरू पद सोह्रभन्दा अघि नै निर्धारित भइसकेका हुन्छन्।

संयुक्त राष्ट्रसंघद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अजिङ्गरको शक्तिको राजनीतिक संरचनाले, पद सोह्रमा, आफ्नो राजनीतिक संरचना पशुलाई दिन सहमति जनाउँछ, तर त्यसो गर्नु अघि पोपतन्त्रले अजिङ्गरको धर्मलाई विजित गर्दछ। बहुदेववाद फेरि एक पटक हटाइनुपर्छ। पद चालीसको पहिलो युद्धमा, रेगनका वर्षहरूमा, प्रोटेस्टेन्टवाद हटाइयो, र अन्तिम रिपब्लिकन राष्ट्रपतिको समयमा अजिङ्गरको धर्म पनि क्याथोलिक धर्मको अधीनतामा ल्याइनेछ, जसरी सन् ५०८ मा भएको थियो। पोपतन्त्रलाई सिंहासनमा स्थापित गरिँदा त्यसको विरोध गर्ने कुनै पनि धार्मिक प्रतिरोध हटाउने प्रक्रिया रेगनका वर्षहरूमा आरम्भ भयो, र ट्रम्पका वर्षहरूमा त्यसको अन्त हुन्छ। क्याथोलिकवादको विरुद्ध धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको प्रतिरोध पद चालीसको पहिलो युद्धमा हटाइयो, र अध्यात्मवादको प्रतिरोध पद चालीसको अन्तिम युद्धमा हटाइनेछ।

मानवीय घटनाक्रमको त्यही जटिल अन्तरक्रियाभित्र, धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादले प्रकाशको पुस्तकको अध्याय सत्रका दस राजाहरूमाथि धार्मिक तथा राजनीतिक अधिकारको रूपमा आफूलाई स्थापित गर्नुपर्छ। यसरी, पानियमको युद्धले पद सोह्रको आइतबारको व्यवस्थाभन्दा ठीक अघि संयुक्त राज्य अमेरिकाले संयुक्त राष्ट्रसंघमाथि विजय प्राप्त गर्ने समयलाई संकेत गरिरहेको छ।

अगमवाणीको एउटा स्थापित नियम यो हो कि अजिङ्गर, पशु, र झूटा अगमवक्ता—प्रत्येकका आफ्नै विशिष्ट अगमवाणीसम्बन्धी विशेषताहरू हुन्छन्। ती अगमवाणीसम्बन्धी विशेषताहरूमध्ये एउटा यो हो कि पशु (क्याथोलिकमत) अगमवाणीमा सधैं रोम नगरमै अवस्थित हुन्छ। झूटा अगमवक्ता अगमवाणीमा सधैं संयुक्त राज्य अमेरिकामै अवस्थित हुन्छ। तर अजिङ्गरको हकमा, अगमवाणीमा अजिङ्गर कहाँ अवस्थित हुन्छ भन्ने विशेषता भनेको त्यो सधैं सदैँ जाने हो। अजिङ्गर स्वर्गमा आरम्भ भयो, त्यसपछि अदनको बगैँचामा आयो, र अन्ततः अजिङ्गर मिश्रमा अवस्थित हुन्छ।

बोल, र भन, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: हेर, म तेरो विरुद्धमा छु, हे मिश्रका राजा फिरऊन, त्यो महान् अजिङ्गर, जो आफ्ना नदीहरूको बीचमा पल्टिरहन्छ, जसले भनेको छ, 'मेरो नदी मेरो आफ्नै हो, र मैले यसलाई आफ्नै निम्ति बनाएको हुँ।' इजकिएल २९:३।

अजिङ्गरको भविष्यसूचक स्थान परिवर्तन हुन्छ। यूहन्नाको समयमा, अजिङ्गरको आसन, जसले त्यसको सिंहासनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, पर्गामोसमा रहेको भनेर पहिचान गरिएको थियो।

पर्गामोसमा भएको मण्डलीका स्वर्गदूतलाई लेख; यी कुराहरू दुईधारे तीखो तरवार धारण गर्नुहुनेले भन्नुहुन्छ: म तेरा कामहरू जान्दछु, र तँ कहाँ बस्दछस्, त्यो पनि—जहाँ शैतानको सिंहासन छ; र तँ मेरो नाउँलाई दृढतापूर्वक समातिरहन्छस्, र मेरा विश्वासलाई इन्कार गरेको छैनस्, ती दिनहरूमा समेत जब अन्तिपास, मेरो विश्वासयोग्य शहीद, तिमीहरूका बीचमा मारियो, जहाँ शैतान बस्दछ। प्रकाश २:१२, १३.

मूर्तिपूजक रोमको प्रथा यही थियो कि तिनीहरू जस-जस मूर्तिपूजक देवताहरूसँग सम्बन्धित बन्थे, ती सबैलाई रोम नगरमा ल्याएर प्यान्थेओन मन्दिरमा प्रतिनिधित्व गरिन्थ्यो। यसै कारण दानियलले "उसको पवित्रस्थानको स्थान तल फालियो" भनेर अभिलेख गरे। मूर्तिपूजक रोमको पवित्रस्थानको स्थान रोम नगर थियो, जुन सन् ३३० मा कन्स्टान्टिनद्वारा तल फालियो; तर रोम "भित्र" रहेको पवित्रस्थान भने प्यान्थेओन मन्दिर थियो—Pan-Theon अर्थात्, "सबै देवताहरूको मन्दिर।" रोमीहरूले शैतानको आसनको स्थान पर्गामोसबाट प्यान्थेओन मन्दिरमा सारे। सिस्टर ह्वाइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि मूर्तिपूजक रोम नै अजिङ्गर हो।

“यसरी, यद्यपि अजिङ्गरले मुख्यतः शैतानलाई जनाउँछ, तथापि गौण अर्थमा यो मूर्तिपूजक रोमको प्रतीक हो।”
The Great Controversy, 439.

मूर्तिपूजक रोम दस राष्ट्रहरूमा विभाजित भयो, र फ्रान्सेली क्रान्तिको समयमा फ्रान्सले मिश्रको नास्तिकताका सिद्धान्तहरू प्रवेश गराउँदा फ्रान्स दक्षिणको राजा बन्यो। सन् 1917 सम्म आइपुग्दा, अजिङ्गर फ्रान्सबाट रूसतर्फ सरेको थियो। पद दसले 1989 लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र पदहरू एघार र बाह्रले “सीमान्त-रेखा” (राफिया र युक्रेन) का युद्धहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, अनि पानियमको युद्धले पद सोह्रमा उल्लेखित तीनगुना एकतालाई सुरक्षित गर्दै गर्दा पोपसत्ताले सम्पन्न गर्ने तेस्रो चरणलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यसले पद चालीसको गुप्त इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

हामी यस अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

जब येशू कैसरिया फिलिप्पी [पानियम] को प्रदेशमा आइपुग्नुभयो, उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई सोध्दै भन्नुभयो, “मानिसहरू भन्छन्, म मानिसको पुत्र को हुँ?” तिनीहरूले भने, “कतिले तपाईंलाई यूहन्ना बप्तिस्मा दिने भन्छन्; कतिले एलियाह; अनि अरूले यर्मिया, वा अगमवक्ताहरू मध्ये एक।” उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “तर तिमीहरू भने म को हुँ भन्छौ?” शिमोन पत्रुसले उत्तर दिँदै भने, “तपाईं ख्रीष्ट, जीवित परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ।” तब येशूले उनलाई उत्तर दिँदै भन्नुभयो, “धन्य छौ तिमी, शिमोन बारजोना; किनकि यो कुरा तिमीलाई देह र रगतले प्रकट गरेको होइन, तर स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताले हो। अनि म पनि तिमीलाई भन्दछु, तिमी पत्रुस हौ, र यस चट्टानमाथि म मेरो मण्डली निर्माण गर्नेछु; र अधोलोकका ढोकाहरू यसमाथि प्रबल हुने छैनन्। अनि म तिमीलाई स्वर्गको राज्यका साँचाहरू दिनेछु; र तिमीले पृथ्वीमा जे बाँध्नेछौ, त्यो स्वर्गमा बाँधिएको हुनेछ; अनि तिमीले पृथ्वीमा जे फुकाउनेछौ, त्यो स्वर्गमा फुकाइएको हुनेछ।” त्यसपछि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई कडाइका साथ आज्ञा दिनुभयो कि उहाँ येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भन्ने कुरा तिनीहरूले कसैलाई नभनून्। त्यस समयदेखि येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई देखाउन थाल्नुभयो कि उहाँलाई यरूशलेम जानु, एल्डरहरू, मुख्य पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूबाट धेरै कुरा सहनु, मारिनु, र तेस्रो दिनमा फेरि जीवित पारिनु आवश्यक थियो। मत्ती 16:13-21.